

Prediking over Zondag 48 (vraag 123)

- Uw Koninkrijk kome -

Vraag 123: *Welke is de tweede bede?*

Antwoord 123: *“Uw Koninkrijk kome”. Dat is: Regeer ons alzo door Uw Woord en Uw Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen; bewaar en vermeerder Uw kerk; verstoor de werken des duivels en alle geweld dat zich tegen U verheft; mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden; totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen.*

Gemeente,

In de eerste bede van het ‘Onze Vader’ gaat het om de heiliging van Gods Naam. Nadat de Vadersnaam met de diepste eerbied is uitgesproken en — om het onderscheid tussen Zijn hemelse Majesteit en onze aardse nietigheid te doen gevoelen — er aan toegevoegd is: ‘Die in de hemelen zijt’, komt de eerste bede over de lippen van de Kerk. De verklaring van deze eerste bede in de Catechismus, mag wel diep genoemd worden, omdat hier in de aller diepste afhankelijkheid en grootste bewogenheid, wordt gevraagd om de heiliging, dat is de afzondering van het werelds gebruik van Gods Naam. Dat houdt, volgens de uitleg van de Catechismus in, dat Gods Naam wordt aangeroepen, geprezen, geheiligd en gedankt.

‘Geef allereerst, dat wij U recht kennen en U in al Uw kerken, waarin al Uw deugden schijnen, heiligen, roemen en prijzen, daarna ook, dat wij ons leven, gedachten, woorden en werken, alzo schikken en richten, dat Uw naam om onzentwil niet gelasterd maar geëerd en geprezen worde’. Hieruit blijkt dus wel, dat de heiliging van Gods Naam de hoofdzaak is en dat er in al de profeten en psalmisten een onstuimig verlangen is, dat die Naam, die zij kennen als heilig, groot en goed, tenslotte over de gehele wereld zal worden bekend gemaakt, geëerd en geprezen. Zij hebben machtige toekomstvisioenen gezien b.v. in psalm 67, waarin de dichter ziet, dat alle volkeren tezamen God zullen loven. Dan zijn we aan de tweede bede toe, waarin eigenlijk gevraagd wordt of die *Naam* zowel in hemel als op aarde, dat is in Gods gehele Koninkrijk lichten zag; of die Naam zo dicht en tastbaar mag worden, dat alle knie zich voor Hem zal buigen!

Nu moeten wij, wanneer wij over het Koninkrijk handelen, wel onderscheiden. Natuurlijk is het waar, dat Gods Koninkrijk in zekere zin niet behoeft te komen. Dan zou het zo zijn, dat God nog Koning moest worden. Dat is niet het geval. Integendeel! God is Koning en dan niet een constitutioneel Koning, zoals wij die kennen, die in samenwerking met het volk regeert, maar een absoluut Koning, die tegelijkertijd Schepper, Regeerder, Rechter en Wetgever is. Zijn Koningschap is absoluut. Dat wordt wel eens genoemd het Rijk der Schepping. Het is duidelijk, dat alle Koningen der aarde, of ze er zich van bewust zijn of niet, alleen maar regeren bij Zijn gratie. Door Mij regeren de Koningen, zegt God, en stellen de vorsten gerechtigheid. Gods Koninkrijk is om te beginnen een *eeuwig* Koninkrijk. Als we dit vergeten waren, dan kan het grote beeld, dat koning Nebukadnezar in zijn droom zag ons weer te binnen brengen, dat alle aardse koninkrijken elkander bij de regelmaat van de klok opvolgen. Onze aardse koninkrijken zijn dus koninkrijken, die gedoemd zijn om te vergaan. Het is op deze aarde met de koninkrijken der aarde opgaan, blinken en verzinken! Dat gaat zo talloze malen achter elkaar door, totdat er een steen komt afrollen van de hoogste berg, die al de koninkrijken vermaalt en tenslotte zo groot wordt, dat hij de gehele aarde beslaat, dat de koninkrijken zijn geworden van onze God en van Christus.

Dat Koninkrijk gemeente is er reeds. Maar de Catechismus heeft hier toch wel een bepaalde zijde van dit Koninkrijk op het oog. Want de schepping is niet gebleven, zoals ze uit Gods hand is voortgekomen. De aarde, met de mensheid voorop, is God ontrouw geworden. Wij zijn van God afgevallen en hoewel schepselen van zijn hand, veranderd in rebellen en opstandelingen. In ons leeft eigenlijk de oproep kreet, die wij lezen in psalm 2: 'Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen!'

Zeker, niemand ontloopt de Godsregering, ook niet de meest brute tegenstander van het Rijk Gods. Maar het gaat er de Heere God om, dat Hij *vrijwillig* gediend, geëerd en geprezen zal worden! Daartoe heeft Hij, o wonder van genade, reeds voorzien in Zijn eeuwige raadslag tussen Zichzelf én Zijn Zoon. Hij heeft zich tegen het Rijk der duisternis gesteld. Zijn koninkrijk, dat is een Koninkrijk van licht, gerechtigheid, vrede en genade. Juist wanneer deze koningen zo roepen, dat zij de wereldsituatie in hun hand hebben, zegt God tegen hun geroep in: 'Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid'. Dit Koninkrijk wordt in het Nieuwe Testament vaak genoemd: '*het Koninkrijk der Hemelen*': Dat is een uitdrukking die precies gelijk is aan de uitdrukking: het Koninkrijk Gods. De Joden waren gewoon in plaats van God hemel te zeggen. Maar dit is wel waar, dat dit Koninkrijk van uit de hemel komt naar beneden, omdat de aarde een gebied is geworden van de vorst der duisternis. De tegenaanval om de aarde opnieuw geheel gewillig onder God te brengen, wordt vanuit de hemel ondernomen.

Dit Koninkrijk vindt dus zijn *oorsprong* in God. Het vindt zijn oorsprong in de drie-enige God: in de Vader, in de Zoon en de Heilige Geest. Het heeft God behaagd daarvan in het Oude Testament allerlei tekenen te stellen. Hij heeft allerlei schaduwen doen vooruitwerpen. We gaan nu niet in op de typen van de Heere Jezus, maar ik wil u in het bijzonder wijzen op het typisch koningschap van David en Salomo, het glanspunt van het Israëlitische Koninkrijk. David is een typisch koning, die in zijn lijden en in alles wat hem wedervaart een schaduw is van de Koning der Kerk: de Heere Jezus Christus. Ook David' s rijk is een afschaduwing van het Rijk van Christus, zodat in de psalmen machtige vergezichten worden geopend op het Rijk van vrede en gerechtigheid, dat eenmaal zal baanbreker. Dat Koninkrijk Gods was er dus al in de belofte, was er reeds in de koningen, profeten en priesters, in de schaduwen, maar is nabij of naderbij gekomen door de geboorte van Christus. Hij trad op 30-jarige leeftijd op met de prediking: "Bekeert U en geloof het Evangelie, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen".

Ontzaglijk veel, veel meer dan de Catechismus noemt, staat ons in de Evangeliën over dat Koninkrijk opgetekend. En het loont meer dan de moeite, om de Evangeliën juist op de Koninkrijk gedachten eens na te lezen. Dan vinden wij b.v. al onmiddellijk dat de ingang in dat Koninkrijk wordt bepaald door de wedergeboorte. Niemand komt zo in dat Koninkrijk Gods. In tegendeel, tot Nicodemus wordt uitdrukkelijk gezegd: 'Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan'. Dat Koninkrijk wordt zichtbaar in het uitwerpen van de duivelen, zoals Christus tot de Farizeeërs zegt, dat in het uitwerpen van de duivelen het Koninkrijk Gods tot hen gekomen is. Dat Koninkrijk Gods wordt zichtbaar in de vele tekenen en wonderen, die Christus verricht. Het wordt zichtbaar in de zaligsprekingen, waarin Hij spreekt tot de armen van geest tot de bedroefden en de berooider, tot de vervolgd. In het kort tot een volk, dat het in dit aardse rijk niet houden kan, maar een ander Rijk verwacht. Dat koninkrijk wordt op vele manieren afgebeeld in de gelijkenissen waarboven telkens staat: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk of zal gelijk zijn aan.... , dan volgt de gelijkenis.

Dat Koninkrijk is ook een onzichtbaar Koninkrijk. Zeker, het licht wel hier en daar op, maar het is niet een Rijk naar aardse orde, geregeerd door wetten die aan de buitenkant zichtbaar zijn, maar het is een onzichtbaar geestelijk Koninkrijk, waarvan Christus Jezus, de Middelaar Gods en der mensen, het Hoofd is. Aan wie de Vader dit Koninkrijk heeft geschonken. In dat Koninkrijk zijn ook burgers. Zij worden genoemd: medeburgers en huisgenoten Gods. Het centrum van dit Koninkrijk is vergeving der zonden, rechtvaardigheid, vrede en eeuwig leven. Tenslotte gemeente, is er nog een heel typisch kenmerk in dat Koninkrijk: Het is er *én* het komt er. D.w.z.: Het is er wezenlijk, werkelijk met de komst van Christus en toch is het er ook nog weer niet, want het moet nog komen.

Velen hebben deze spanning niet kunnen verdragen. Aan de ene zijde staan de mensen die het Koninkrijk Gods louter in de toekomst stellen, d.w.z. dat op deze aarde op een bepaald moment dit Koninkrijk zal doorbreken. Maar dat het hier en nu reeds in de bekering en wedergeboorte door de inwoning van de Heilige Geest aanwezig zou zijn, dat ontkennen zij. Aan de andere kant staan de mensen, met de zogenaamde liberale gedachte over het Koninkrijk Gods, die met de toekomst van dit Koninkrijk volkomen hebben afgerekend. Zij hebben dit Koninkrijk min of meer verlaagd tot een vervlakte burgerlijkheid, waarin wetten en moraal een zeer grote rol spelen. In beide gevallen echter wordt aan de Schriftuurlijke gegevens tekort gedaan. Immers, de Heere Christus, die met grote duidelijkheid zegt, dat het Koninkrijk tot hen gekomen is in Zijn persoon, wijst er evenzeer op, dat dat Koninkrijk nog komende is. Vandaar dat zo vaak gesproken wordt over der toekomst van dit koninkrijk.

De uitleg van de Catechismus is zeer merkwaardig. Het is zeer beslist waar, wat ons leerboek leert, maar het is niet uitputtend waar, d.w.z. er is nog veel meer van te zeggen. Maar u verstaat, dat de Catechismus gericht is op het praktisch onderwijs aan de gemeente.. Maar het Woord Gods is altijd nog veel meer dan de Catechismus, opdat het u en mij een prikkel zou zijn om dat Koninkrijk Gods eerst door wedergeboorte en bekering in te gaan, maar dan ook om de schat, die Christus daarin heeft gelegd, de machtigste perspectieven die Hij opent in de toekomst te mogen verstaan naar de zin en mening van de Heilige Geest.

'Uw Koninkrijk kome' is ten diepste een *gebed*, dat een echo is op het gebed van de Kerk in het boek der Openbaring: 'Kom Heere Jezus Christus, ja, kom haastiglijk'. 'Uw Koninkrijk kome', dat is: 'Regeer ons alzo door Uw Woord en Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen'. Het blijkt dus gemeente, dat dit Koninkrijk dat gekomen is en nog komende is, op tegenstand stuit. Regeer *ons!* We beginnen dus heel dicht bij huis. We beginnen niet te vragen, of God de mensen buiten de kerk of de heidenen wil regeren, maar we beginnen te vragen of God ons wil regeren. Dat wil dus ten eerste zeggen, dat wij onszelf niet meer kunnen regeren, dat wij ons ongelukkig hebben gemaakt met onze zelfregering en dat wij alle macht uit Gods handen hebben gehaald om onze eigen baas te zijn. Maar dat is ons slecht bekomen. Want zelf-regering op deze gevallen aarde staat gelijk met zelfvernietiging.

De Catechismus verwijst ons één en andermaal naar het Woord Gods. Want God regeert ons door Zijn *Woord*. Het wil dus niet zeggen, dat God de ene mens op de ene en de andere op een andere wijze regeert. Nee, Hij regeert ons door Zijn Woord en Geest. Dat weet hier ieder. Maar met dit weten zonder meer, doen wij zo weinig gemeente! Want ga dit nu maar bij u zelf na: Leest u in dat Woord? Leest u de Bijbel op de naad? En leeft u er uit? Of doet u het alléén uit sleur, zonder lust in de dienst des Heeren? Een mens zoekt duizend vonden om er onderuit te komen. Maar overal waar God een mens aanslaat door Zijn Geest, doet Hij hem naar Zijn Woord vragen en op Zijn Woord letten! Dat Woord spreekt over u en mij niet al te optimistisch, maar noemt ons noemt ons precies bij onze naam n.l.: weggelopen slaaf, een opstandige rebel. Dat Woord wekt ontzag, respect, vreze en eerbied voor de Majesteit Gods.

Alle speculaties over het Koninkrijk Gods — en er zijn er in deze tijd honderden — zijn van nul en generlei waarde, als u niet allereerst persoonlijk zijt ingegaan in dat Koninkrijk Gods. En ook als u uzelf niet als een opstandeling hebt leren kennen en als u niet hebt leren buigen onder de macht van Vorst Messias. Dan wordt u overgezet, zegt de Schrift, 'uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht'. Het Koninkrijk Gods vindt nog precies zo zijn voortgang op aarde, als in de dagen van de Heere Jezus Christus. Het gaat voor ons persoonlijk open, wanneer de Christus Gods ons door de Heilige Geest uit het Woord wordt getoond, als de Zaligmaker van verloren mensen. Het gaat dus in dat Koninkrijk, in de regering door Woord en Geest ten diepste om de Heere Jezus Christus.

Als wij dus bidden gemeente, om de regering door Gods Woord en Geest, bidden wij eigenlijk om de afbraak van onszelf. Dan bidden wij, of God ons eigen hoogmoedige 'ik' van de troon wil werpen, of Hij onze eigen wijsheid wil kruisigen, of onze eigengerechtigheid er met de dag meer mag aangaan. Dat is bidden tegen vlees en bloed in, omdat Gods Naam ons zo zwaar is gaan wegen. Regeer ons door Uw Woord en Geest. D.w.z. Neem het stenen hart weg en schenk ons een vlezen hart.

Dit antwoord staat in de toon van het gebed. Hier zijn dus geen mensen aan het woord, die met allerlei goede voornemens bezielde zijn, maar die *bidde*rs zijn geworden! Dit gebed blijft ons leven lang aan de orde. 'Trek ons, wij zullen U nalopen'! Voer heerschappij in ons hart, dan gaat het goed! Het is dus een persoonlijk gebed om de welstand van ons geestelijk leven. Ook is het een gebed in de strijd tegen de zonde van ons hart. Het is een gebed om de graving van het beeld van Christus in onze ziel. Het is een gebed om verinniging van de liefde, om verwakking van de hoop, om versterking van het geloof. Waar dit Woord Gods is, onder de bediening van Gods Geest, is heerschappij. Want waar het Woord van de Koning is, daar is macht, daar is gezag, daar is heerschappij in onze harten.

Maar, hoewel het Woord Gods reeds geladen en krachtig is, niemand wordt door het Woord, zoals het uitwendig tot hem komt, bekeerd. Dat leren onze vaders zeer getrouw. Daarom spreken zij van Woord *én* Geest. Wij scheiden deze niet, maar onderscheiden hen wel. Het Woord wordt in de Heilige Schrift genoemd het zwaard van de Geest. Dus de Geest hanteert het Woord als een zwaard. Daarom hebben wij voor elke ontdekking in ons leven, voor elke toeleiding tot de genade in Christus, voor elke versterking in het geloof, de heilige Geest in Zijn bediening zeer beslist nodig! Deze regering is er op uit, dat wij ons hoe langer hoe meer aan Hem onderwerpen. Hoe langer hoe meer, wijst op een proces. Beking, althans van Gods zijde gezien, is een moment. Maar de afsterving van de oude en de opstanding van de nieuwe mens, nu beking genomen in veel bredere zin, is een proces. Paulus wist er van, dat hij het nog niet gegrepen had. Hij was wel gegrepen, maar hij had het nog niet gegrepen. Dat was een jagen zijn leven lang.

'Dat wij ons aan U onderwerpen'. Nu, dat is wel nodig, want een onderworpen hart is een kostelijke genade gave. Als het mooi weer is, weten wij niet wat er in ons hart huist. Om dat te weten moet het eerst eens behoorlijk gaan stormen in ons leven, moet alles ons eens bij de handen afbreken. Dan leren wij wel, hoezeer ons hart in blakende opstand en vijandschap kan leven tegen God. Wie echter heeft met God getwist en vrede gehad? Niet één gemeente! Er was eens een keizer, die een prachtig feest had georganiseerd, maar het regende de gehele dag. Toen werd deze keizer zo boos, dat hij zijn soldaten bevel gaf om pijlen naar de hemel af te schieten. Maar ongelukkigerwijs, kwamen die, pijlen op het hoofd van zijn soldaten weer terug en doodden er velen. Zo is het ook, wanneer wij murmureren. Al onze klachten zijn eigenlijk aanklachten tegen God. Maar wij merken soms niet eens op, dat zij op ons eigen hoofd terugvallen. Wie heeft met God getwist en vrede gehad?

Het gaat dus om de absolute *gehoorzaamheid*, om geloofsgehoorzaamheid. Wat is een mens in zijn eigen bestaan vreemder dan gebondenheid? Gehoorzamen! Horen en gehoorzamen is in het Hebreeuws één woord. Onder ons mensen worden deze twee vaak uit elkaar getrokken. Wij horen wel, daarover is een gehele theologie. Maar het gaat hierover horen en gehoorzamen. Dan krijgen we een breder vlak: Bewaar en vermeerder Uw Kerk. Is het de bedoeling van de Catechismus dat Koninkrijk en Kerk hier worden gelijkgesteld? Dat geloof ik niet. Ook al was de Koninkrijk-gedachte in de Reformatie nog niet zo verbreid, toch wisten onze vaders zeer wel, dat het Koninkrijk en de Kerk niet zonder meer met elkaar zijn gelijk te stellen. Onder Koninkrijk zouden wij het ruimere kunnen verstaan: d.w.z. de Koningsheerschappij van God in de Heere Jezus Christus. Als wij dan over de Kerk gaan spreken, bedoelen wij dat volk, dat deelt in de weldaden van dit Koninkrijk. De Kerk is dus in zekere zin een stuk. Verwerkelijking van dit Koninkrijk op de aarde en tegelijkertijd is de Kerk één stuk verwachting van dit Koninkrijk, dat zich straks over hemel en aarde zal uitbreiden.

Dat Koninkrijk is er dus en zeker ook in de gemeente Gods. Wij lezen tegenwoordig zulke rare dingen. Bijvoorbeeld dat kerkelijken en buitenkerkelijken en ook de heidenen misschien wel een plaats in dat Koninkrijk zullen krijgen. Maar dat is de algemene verzoening in de top. Dat leert de Schrift zeer beslist niet. Anderen zijn er geweest, die tussen het Koninkrijk en de Kerk een diepe kloof hebben gemaakt. Het Koninkrijk is hun lievelingsonderwerp. De Kerk, ach, dat is maar een wegstervend geval. Weer anderen — en ik denk aan, Augustinus — hebben dat Koninkrijk gelijkgesteld met de Kerk. De Roomse kerk is er tot op de dag van vandaag het bewijs voor, dat men daar het Koninkrijk vrijwel gelijk stelt met de Roomse kerk. Dat alles is verkeerd gemeente. Want de Heere Christus leert ons duidelijk, dat er mensen niet tot ons horen, die wel bij Hem horen. Wanneer er mensen duivelen uitwerpen in Zijn Naam en de discipelen er op uit zijn hen dat te verbieden zegt de Heere Christus: 'Verbiedt hen niet, want wie niet tegen Mij is, die is voor Mij'.

Dat neemt niet weg, dat de Kerk wel terdege een instelling van Christus is. Teksten in Mat. 16 en 17 in het bijzonder wijzen er wel terdege op dat Christus een gemeente op de aarde heeft gegrond. Nu zouden wij het zo kunnen zeggen dat het Koninkrijk Gods een horizontale lijn aflegt, dat voortgaat de geslachten door om de uitverkorenen ten eeuwige leven te vergaderen en dat het Koninkrijk Gods telkens een verticale lijn aflegt, omdat de levende God altijd opnieuw elk geslacht moet levend maken én dat er een lijn loopt uit de toekomst naar het heden, waardoor de Kerk in hijgend verlangen uitziend naar dat Koninkrijk. Daarom bevriest ook elke kerk, die geen oog heeft voor wat God doet buiten haar muur.. Daarom versectariseert elke kerk, die niet ziet, dat het Koninkrijk Gods de Koningsheerschappij is van God in Christus, waarin zelfs de engelen, de overheden de machten, ja zelfs heerlijkheden uit de aardse rijken een plaats hebben. Het blijkt, dat de Kerk zeker met dit Koninkrijk te maken heeft, ja er in opgenomen is.

Het Koninkrijk en de Kerk bestaan ter wille van *Christus*! Wanneer er dan ook een hartelijke innige gemeenschap is tussen Christus en Zijn Kerk, gaat het met die Kerk ook goed en komt het Koninkrijk. Bewaar én vermeerder Uw Kerk! Bewaren, dat wil dus zeggen, dat de Kerk in haar instituut, in haar levensvormen op deze aarde een plaats heeft, dat er ambten zijn, dat er ambtsdragers zijn ter wille van de enigheid des geloofs. Wanneer hier gebeden wordt: Bewaar én vermeerder Uw Kerk, dan wordt hier gevraagd of God haar niet in de vuuroven der verdrukking wil werpen, of Hij haar voor verscheuring wil bewaren, of Hij haar voor vervalsing van het Evangelie wil bewaren. Immers, uit de Kerk zal eenmaal de anti-Christ voortkomen. Dan wordt hier ook gebeden, dat de zuivere leer worde gehandhaafd en de levenstucht worde gekend. Dan wordt hier gebeden, dat dit volk in zekere zin alleen zal wonen, omdat het is de Bruid van Christus, dat deze Bruid zich niet opmake om in de wereld gezien te worden, maar dat deze Kerk als een Bruid alleen voor de Bruidegom zou bestaan.

En ook door haar gemeenschapsoefening de liefdesgeur juist de buitenkerkelijken zou laten ruiken, opdat zij er zin in krijgen om zo'n Koning en Bruidegom te kennen. Dan wordt gebeden, dat u of ik geen aanstoot of struikelblok moge zijn. Toen David een vreselijke zonde had bedreven bad hij zo innig: 'Doe wel bij Sion naar Uw welbehagen, bouw haar muren op'. Dan bidden wij dat de jeugd niet meegezogen wordt door allerlei moderne snuffjes, maar dat zij bewaard blijven bij het Woord Gods. Dat zij die in de storm staan het vaste anker des geloofs vinden. Dan bidden wij dat God ook in deze tijd een opleving geve en de verstarring doorbreekt door de werking van Zijn Heilige Geest.

Als wij vragen om vermeerdering, dan geloven wij dus, dat God in Zijn Kerk een horizontale lijn heeft, dat er dus uitbreidingen zijn. Stilstand is achteruitgang! De Kerk is te vergelijken met een zwemmer, die tegen de golfslag moet opzwemmen. Zo heeft de Kerk een ontzaglijke taak in deze wereld om wervend te staan: O ga met ons en doe als wij. Vermeerder die Kerk! Dat wil zeggen, dat God nieuwe lidmaten op het gebed van de gemeente brenge en beware. Dat er wonderen gebeuren door de bediening van het Woord. Dat er mensen bekeerd worden, die zalig worden. Dat u als man of vrouw of kind evangelist mag zijn, niet alleen langs de weg, maar allereerst in uw gezin. Want de oogst is wel groot en toch tegelijkertijd vaak zo schraal. Als we de akker der gemeente overzien, dan zijn er wat dode wegstervende plekken of allerlei sprietten en struikgewas, veel gewirwar maar weinig helderheid en klaarheid.

In het bewaren en vermeerderen van de Kerk ligt ook het gebed om dienaren besloten: dat zij uitgestoten worden, dat zij opgeleid worden en dat wij ze uit Gods hand ontvangen. In dat gebed ligt zeker ook begrepen de zendingstaak der Kerk, in ons vaderland en daarbuiten. Want Christus heeft de belofte, dat alle volkeren principieel zijn opengebrouwen voor Hem, voor het Evangelie, zodat wij, naar alle volkeren onder de stuwning van de Geest zendingarbeiders mogen sturen. Wij hebben dat niet alleen geldelijk mogelijk te maken, maar deze mensen ook te dragen op ons hart, met hen voor God bezig te zijn. Gemeente, zijn wij bidders? Ieder beginne maar bij zichzelf. Zijn wij bidders, of zijn wij de wereld gelijkvormig geworden, dat onze godsdienst onze jas is geworden? Zijn wij bidders voor God? God de Almachtige heeft het gebed beschikt door Zijn Geest als een middel tot volvoering van Zijn Raad. Wat is dat wonder groot!

God heeft een gemeente op aarde, die niet renteniert maar die voortdurend in volhardende ware arbeid, gebedsarbeid is, zoals dit in het gebed des Heeren staat: 'Uw Koninkrijk koom toch o Heer'. Aan het einde krijgen wij een gebed *tegen* iets: Eerst is er een gebed *voor* een Rijk geweest, nu krijgen wij zeer kennelijk een gebed *tegen* een ander rijk. Hoor maar: 'Verstoort de werken van de duivel en alle geweld, hetwelk zich tegen U verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw Heilig Woord bedacht worden'.

Velen vinden dit gebed een dissonant, wanneer er gebeden wordt om de komst, van het Rijk des Vredes. Mag men niet om de ondergang van een ander rijk bidden? Dit is toch niet waar. Want wie waarlijk God liefheeft, haat de duivel. Wie waarlijk een band aan Christus in Zijn leven gekregen heeft, haat de zonde. De Heere Christus zegt Zelf, dat Hij niet gekomen is om de vrede te brengen, maar het zwaard. Zie de tegenstelling. Hij maakt schifting. Hij maakt scheiding. Dag en nacht, zegt Calvijn, is de satan in de weer om de Kerk Gods op allerlei manier te vernielen en hij houdt niet op, totdat hij maar ergens zijn klauwen heeft tussen gekregen om de werken Gods te verstoren. De satan verblindt de zinnen van de mensen. Hij laat hen met een geestelijke blinddoek op lopen en hij doet ze ook nog in de mening verkeren volkomen gelijk te hebben, wanneer b.v. zijn bestaan of het bestaan van zijn afgezanten wordt ontkend. Er is geen groter triomf voor de duivel, wanneer de mensen hem doodverklaren.

Nu zit hier zeker in: Och Heere, ruk toch de blinddoek van de zelfbegoocheling van het oog van menigeen weg. De satan komt in allerlei gedaanten, grof of fijn, op zijn klompen of op zijn sokken; met een fluwelen handschoen of met een dreigende vuist, al naar de omstandigheden zijn. Dan kunt u ook begrijpen, dat het in de kerk vaak het meest klost en botst, omdat daar juist het bijzonder arbeidsveld ligt van de vorst der duisternis. Overal waar het woord Gods wordt gepredikt, bouwt de duivel zijn kapel. In de dood is een grote uniformiteit, namelijk deze: dat ze allen zwijgen, maar de levenden botsen met de doden. Daar is de strijd, daar is de worsteling, die niet langs uw lijntjes af te tekenen is. Maar waarin de satan als hij maar even kan, alles op een wonderlijke wijze door elkaar gooit om de grootste verwarring te doen ontstaan. Zo zijn er ook vandaag honderd en één ketterijen in een nieuw gewaad, die zo oud zijn als de weg naar Keulen. Zij worden vaak aangediend als het allernieuwste snufjes vrucht van nieuw onderzoek, terwijl wanneer u de kerkhistorie kent, deze ketterijen reeds lang zijn weerlegd en bestreden met de wapenen uit het Woord Gods.

Het ongeloof roept het bijgeloof op en het bijgeloof leidt tot verharding. Toch hoe machtig de satan is hij zal eenmaal de strijd verliezen; omdat hij deze in principe reeds verloren heeft! Hij leeft dus eigenlijk vandaag nog boven zijn stand, want hij stelt zich voor als de overste dezer wereld, terwijl hij toch rechtens zijn aanspraken reeds heeft moeten prijsgeven bij het kruis van Christus.

‘Verstoort de werken des duivels en alle geweld hetwelk zich tegen U verheft’. Hij komt dus ook met geweld. Daarvan zijn de voorbeelden in de geschiedenis van de kerk voor het grijpen: Denk maar aan de vervolgte kerk hier en achter het ijzeren gordijn. Denk maar aan de jonge Toradja kerken op Midden-Celebes, die door het fanatieke Mohammedanisme in het vuur worden geworpen. Het zijn werken des duivels, het is het geweld des duivels. Maar God gebruikt zelfs alle list en geweld van de duivel Om Zijn Kerk klaar te maken.

Verder wordt gebeden tegen alle boze raadslagen, die tegen Gods heilig Woord worden bedacht. Merkwaardig dat de duivel het altijd voorzien heeft op de Bijbel de eeuwen door. Ik behoef u niet te vertellen hoe hij in de loop van de eeuwen duizenden Bijbels heeft laten verbranden, hoe hij de Bijbel onder het stof heeft laten begraven, dat hij een verschimmelde kerkleer in de Middeleeuwen over het Woord heeft laten heersen. Men kende wel verschillende stellingen van Thomas uit zijn hoofd, maar men wist geen letter uit de Bijbel. Dat is de Bijbel aan het volk ontnemen. Satan is de verklaarde tegenstander van Gods Woord. Tegenwoordig gemeente, is zijn tactiek anders. Want er zijn er honderden en duizenden in ons volk, die niet koud of niet heet worden als ze over de Bijbel horen. Ze hebben er misschien wel eens een keer van gehoord, maar het interesseert hen niet. Dat is nog erger dan wanneer de mensen als ze over de Bijbel horen in vuur en vlam raken en hun vijandschap spuwen. Maar deze list gaat alle andere listen te boven. Helaas staat de Kerk hier schuldig, omdat zij in de voorgelachten soms nog wel vanaf de kansels de mensen geleerd heeft, wat er toch eigenlijk in die Bijbel niet deugde en wat toch beslist niet waar was, tot en met de opstanding van Christus.

Is het dan te verwonderen dat men één a twee geslachten verder niet de minste notitie meer neemt van deze Bijbel? Daarom beginnen de raadslagen van de duivel daar, waar het Woord Gods nog gezag heeft op de consciënties. Dat gezag moet eerst afgebroken worden. Is het wel waar? De historische kritiek van de vorige eeuw heeft aan deze vorst der duisternis buitengewone diensten bewezen. Bij alle kruisen die iedere uitlegger van het Woord Gods heeft te torsen, geloven wij tot op de dag van vandaag, dat al deze geschriften van God zijn, niet zozeer omdat de Kerk ze ervoor houdt, dat ook, maar inzonderheid, omdat de Heilige Geest in onze harten getuigt, dat ze van God zijn. Al is dit misschien nu nog zo ouderwets en al is het misschien nu nog zo uit de tijd, met dit getuigenis van Gods Heilige Geest in de harten, hebben de Apostelen het Romeinse wereldrijk overwonnen.

Nu zullen ook burchten van mensenwijsheid, ook van zogenaamde theologische wijsheid, vallen voor het geduchte gezag van het Woord Gods. Het zijn boze raadslagen tegen het Woord van God. Dat Woord kan ook krachteloos worden gemaakt door het te vergeestelijken. Dan stelt men het innerlijk licht haven het Woord. De allegorese is het meest geëigende middel zegt Calvijn, om de ware zin van de Schriften te verdraaien. Foei, zegt iemand, hoe durft men een bepaald gedeelte van Gods Word voor onecht te verklaren? Goed, maar hoe staat het met u? Leest u om te beginnen trouw in die Schrift? En wat nog meer is, leeft u er ook uit? Er zijn duizenden mensen, die niet aan Schriftkritiek doen, maar die de ergste Schriftkritici zijn die er rondlopen omdat zij eenvoudig gehele gedeelten van Gods Woord, om niet te zeggen geheel Gods Woord, dat ze misschien tot de letter en de punt vereren, straal negeren in hun leven van elke dag!

Gemeente, we zijn zo listig! Aan deze listen en raadslagen komt gelukkig een einde. Want er staat hier een woordje: *'totdat'*. Het zal dus niet altijd zo blijven, dat Gods Woord wordt verguisd! Het zal niet altijd zo blijven, dat de Kerk hier in zware taaie worstelende strijd gewikkeld is met haar tegenstander! Wanneer u zou menen, dat door uw inspanning dat Rijk dichterbij gebracht moet worden, hebt u het toch verkeerd. Hoor: *'Totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen'*. Dat wil zeggen: dat Christus vandaag nog Koning van Zijn Rijk is, totdat Hij komt en het gericht houdt. Dan zegt de Schrift, zal de Zoon Zich onderwerpen aan de Vader en zal het Koninkrijk der Hemelen of het Koninkrijk Gods overgaan in het Koninkrijk der Heerlijkheid. Dan zal de drie-enige God op luisterrijke wijze terugontvangen wat Hij door onze val in het Paradijs verloor. Dan is er immers een nieuwe mensheid in Christus, die ontwijfelbaar vast aan Hem verbonden is en nooit meer uit Hem kan uitvallen. Die mensheid zal Hem eeuwig prijzen over deze grondeloze genade. Wat zijn Gods werken groot! Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen! Hem komt toe de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid!

Gemeente, *'Totdat'*, hoort u het hijgend verlangen hierin? Dit is het verlangen van mensen, die vreemdelingen op aarde zijn geworden. Dit is het verlangen om van het aardse ontdaan te worden en met het hemelse overkleed te worden. Nu bidden de zielen onder het altaar nog: *'Hoe lang o heilige en rechtvaardige Heerser wrekt gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde zijn?'* Nu wordt hun nog gezegd, dat zij nog een korte tijd geduld moeten hebben, want God komt op Zijn tijd. Deze bede is te wensen voor elk, die God vreest. Want waarnaar verlangt u die de Heere vreest, weer in de beste ogenblikken van uw leven dan naar de komst van dit Vrederijk waarin de leeuw met het lam zal verkeren? Meer dan naar dat Paradijs waarvan soms in het rijk der natuur op een allermooiste dag soms een voorsmaak wordt geproefd? Bovenal wanneer de vrede Gods die alle verstand te boven gaat harten en zinnen bewaart in de Heere Jezus Christus. Waarnaar wordt in de aller pijnlijkste strijd tussen Geest en vlees meer verlangd dan dat God zonder zonde en zonder storing zal worden gediend in het eeuwig Rijk, waar geen zonde en geen ziekte, geen leed en geen verdriet zal zijn, maar waar *God* zal zijn alles en in allen! Dat wil dus zeggen dat er geen plaats, dat er geen toestand buiten God mogelijk zal zijn. Wat is het te wensen gemeente, voor de Heere Christus Zelf, Die als loon op Zijn Middelaarsarbeid dit Rijk in Zijn bloed en tranen heeft gegrondvest en nu als het Lam aan de rechterhand Zijns Vaders bidt om de komst van Zijn Koninkrijk. Die komst zal verschrikkelijk zijn voor alle ongelovigen en alle onbekeerden, ook in ons midden. Want hoe liefelijk Hij nu als Lam nog nodigt, straks zal Hij zeggen: *'Breng hier voor Mij, die niet hebben gewild, dat Ik Koning over hen zijn zou en sla ze dood'*. Ontzaglijk zou dat zijn gemeente! Daarom *'kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg zou vergaan, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden'*!

Amen.

G. Boer, Gouda Maart 1955